

[Forsvarsministeren.]

derfor, det klogeste vilde være, at man nu siger stop, inden man kommer i Tanke om at gaa videre.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, der ikke gjorde sit Navn til Skamme, idet han traadte frygtløst frem efter alle Kunstens Regler og gav sig til at fyre nogle kraftige Skud af; det viste sig dog, at det var med blinde Patroner. Det ærede Medlem var ogsaa meget betænkelig ved Forholdet ved Sydgrænsen. Jeg vil nu sige til det ærede Medlem, at han kan være glad ved, at de Konservative havde saa lidt at skulle have sagt i 1920, som de havde.

Jeg har jo et gammelt Kendskab til det ærede Medlem. Det ærede Medlem begyndte sin politiske Løbebane i 1920, i Fredericia-Kredsen, hvor han var min Modkandidat. Det ærede Medlem kan vel huske, hvorledes Højremændene og han sagde: Vort Haab rækker videre. Han havde sin Finger paa Ejderen. Nu ligger den døende Løve der; vi er paa Sejrerens Parti; lad os nu komme ned til Ejderen! Jeg gad vide, hvorledes det ærede Medlem vilde se ud nu, hvis han havde faaet Lov til at raade, som han havde Agt, i 1920.

Men det er den sædvanlige konservative Politik. I Dag kommer man nu og fortæller, hvor stor Faren er. Det var en Lykke, det gik som det gik i 1920 med Hensyn til Sydgrænsen, takket være, at de Konservative havde saa lidt at sige. Jeg har den Forvisning med Hensyn til vor Sydgrænse, at der er ikke nogen Fare; det har jeg en sikker Tro til.

Paa den anden Side er jeg paa det rene med, at vi stedse her i Landet maa have en Hærordning, hvorved vi kan sikre os, at vi ved vore Grænser og Kyster har et saadant Vagtkorps, at ikke tilfældige, irregulære Bander kan komme ind i Landet og volde Fortræd. Og netop det er Vagtkorpset baseret paa, og netop den Opgave er det i Stand til at løse helt og fuldt ud.

Nu kom det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen i Gaar med en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere — den staar Sp. 57:

„Hvem vil paastaa, at vi med Udsigt til Held kan væрге os mod Angreb fra en Stormagts regulære Stridsmagt? Det paa-
staar i hvert Fald ikke vi.“

Altsaa overfor regulære Tropper er vi afmægtige. Det, vi skal væрге os imod, er altsaa bare de irregulære Tropper. Og det er netop, hvad vort Vagtkorps er indrettet

paa, at det skal kunne beskytte vor Sydgrænse mod saadanne.

Jeg har saa endnu et Par Bemærkninger — som før bemærket — til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen. Det ærede Medlem sagde under Behandlingen af Dagsordenen, at Socialdemokraterne sad med fuld parlamentarisk Ret. Ja, deri har det ærede Medlem Ret. Vi har vor parlamentariske Basis i Orden. Jeg vil gerne oplæse et Par Tal fra de sidste Valg herhjemme. Ved Folketingsvalget i 1929 blev der afgivet 1 416 000 Stemmer, hvoraf de Radikale, Socialdemokraterne og Retsstatsforbundet havde 770 000, Højre og Venstre 636 000. Ved dette Valg stod Forsvarssagen paa Dagsordenen, og Vælgerne udtalte sig her. Efter at Højre og Venstre ikke kunde enes om Sagen, fik vi et Flertal paa 140 000 Stemmer.

Saa skal jeg nævne de to sidste Landstingsvalg i 1924 og i 1928. Der blev afgivet 895 000 Stemmer, deraf 444 000 for Venstre og Højre . . .

Første Næstformand (Pinstrup): Jeg beder den højtærede Minister erindre, at vi ikke her i Tinget har et Parti, der hedder „Højre“.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Om Forladelse! Det er lettere at sige „Højre“ end „Det konservative Folkeparti“. Jeg har ikke tilsigtet noget ubehageligt dermed; men jeg skal saa vidt muligt erindre fremtidig at sige det rigtige. Altsaa ved Folketingsvalget i 1929 havde det radikale Parti, Socialdemokraterne og Retsstatsforbundet, de Partier, der var Modstandere af Militærordningen, 770 000 Stemmer mod 636 000, altsaa et Overtal paa 134 000 Stemmer. Ved Landstingsvalgene i 1924 og 1928 blev der afgivet 895 000 Stemmer; deraf raadede Venstre og de Konservative over 444 000 Stemmer, d. v. s. ikke Halvparten af de 35-aariges Stemmer. Naar de i Dag har 4 Stemmers Majoritet, beder jeg Venstre huske, at det er i Kraft af Privilegier, ikke i Kraft af Stemmer.

Naar vi nu skal til at se at finde hinanden, mon Venstre da ikke skulde kunne mindes en Fortid, mon de ikke kunde mindes den Gang, da de sagde: Et privilegeret Landsting skal ikke have Lov til at modsætte sig, hvad Folkevillien i Danmark kræver? Jeg tror, det vilde være klogt af Venstre, naar vi nu skal se at finde hinanden, at de mindes, at Flertallet i Landstinget har de ikke i Kraft af den almindelige Valgret, det har de i Kraft af de Pri-